

EL PS FRANCÈS, PER LA VIA DE LA RENOVACIÓ

El Congrés de Michel Rocard

El congrés socialista francès ha acabat amb un acord de síntesi entre les distintes línies del partit. Rocard, amb les seves tesis renovadores, n'ha estat la figura destacada

Ernest Udina

«Menys reglaments i més negociació, menys lleis i més contractes, menys tutela i més responsabilitat», proclamà Michel Rocard en el congrés del Partit Socialista Francès, a Tolosa de Llenguadoc, que es clogué el tretze d'octubre, amb un inesperat acord de síntesi que aparca els temes més debatuts sobre el futur del socialisme a l'hexàgon i a Europa.

La síntesi entre les diverses tendències era obligada, en nom de la unitat imprescindible per intentar, almenys, que la derrota socialista a les eleccions de primavera no sigui tan sonada com ara es preveu.

De fet, Rocard ja no necessitava cridar fort per obrir pas a la seva minoria. Arribà al Congrés com un líder victoriós pel fet d'haver recollit en les federacions territorials durant la preparació del congrés quasi el 29 per 100 d'adhesions a la seva nova línia. Es tracta de la minoria més forta que hagi tingut el PSF des de la refundació, entorn de Mitterrand, en el congrés de 1971 a Epinay.

Davant les tradicionals posicions dogmàtiques del socialisme francès, especificades en «la ruptura amb el capitalisme», els rocardistes volen fugir d'aquestes «demagògies», per afirmar una estratègia política que és alhora arriscada i necessària. Arriscada, perquè trenca amb la tradicional ideologia socialista. Necessària, perquè, si no hi ha la renovació d'aquesta ideologia, les derrotes electorals successives són assegurades.

El debat de fons del socialisme francès està situat, d'una banda, en la posició tradicional de Jospin de privilegiar sobretot el sentit de partit i d'unitat de l'esquerra, en el marc de la ruptura amb el capitalisme, i, contra aquesta, la frase clau pronunciada per Rocard: «s'ha d'acabar l'esquerra que s'identifica amb l'estat.

Michel Rocard.

L'estat no ha d'intervenir en la producció. El seu paper ha de ser únicament de definir les regles del joc econòmic i social, de suprimir el control de preus i canvis». Rocard ha arribat fins i tot a dir que és legítim enriquir-se i que s'ha de posar en qüestió la significació tradicional de la lluita de classes.

En realitat, el rocardisme no dona una plena alternativa a la tradicional ideologia socialista. En nega simplement alguns principis i s'endinsa en un terreny de socialisme liberal que

també preconitzen, per exemple, els socialistes italians, que, per cert, han demostrat amb la crisi de l'Achille Lauro un sentit nacionalista i de poder independent ben inèdit en aquella península, en enfrontar-se amb Estats Units, tot i que això comporti a Craxi una dimissió i una probable, encara que curta, travessia del desert.

S'havia especulat que el congrés de Tolosa podria oficialitzar el trencament amb el marxisme que vint-i-sis anys enrere, el 1959, realitzà la so-

cialdemocràcia alemanya a Bad Godesberg. No ha estat així. Els cinquanta-sis membres del Comitè de direcció favorables a la línia Mitterrand-Jospin, els divuit de Maurois i el dinou de l'ala esquerra de Chevenement, el CERES (Centre d'estudis i recerca socialista), poden encara molt més que els trenta-vuit de Rocard. S'apropen, però, temps de canvis en el PSF, sobretot si, com sembla quasi segur, perd les properes eleccions. El mateix Mitterrand s'ha apuntat a la línia pragmàtica, amb

molts punts de coincidència amb Rocard, del primer ministre Fabius, el qual declarava recentment que «com els socialdemòcrates, jo crec que una societat es transforma millor amb reformes que amb revolucions; jo sóc, exactament, un socialista modern».

En el camp de la teoria, aquestes definicions han rebut el suport del sociòleg i ideòleg Maurice Duverger, per al qual ha arribat ja l'hora de «tancar els llibres sagrats de la ideologia, per posar els fonaments del socialisme modern». En definitiva, també Alain Turaine, tan criticat abans, veu com hi ha cada vegada més adhesió a les seves tesis del post-socialisme.

El congrés socialista francès acabà amb una ambigua moció de síntesi que, de fet, no dibuixa tampoc cap alternativa clara al socialisme tradicional. La síntesi és tàctica. Per reduir les diferències entre Rocard i els altres, s'evità de reconèixer —com volia Rocard— que el PSF cometé grans errors durant el govern Maurois, sota l'utòpic signe de la ruptura amb el capitalisme. Però també s'evità en la síntesi una alternativa clara —com volia Jospin— que redueixi el futur de les aliances simplement a la unió de l'esquerra, és a dir, al Partit Comunista, que, per la seva banda, sembla insensible a tots els canvis socialistes i s'atrinxera en una actitud d'ofensiva contra Mitterrand, amb l'esperança de tornar al quinze per cent de votants i no al seu actual deu per cent, que, a la llarga, el pot portar al mateix destí que recentment han tingut els comunistes belgues, la desaparició del Parlament.

A més de la difícil lluita ideològica que anirà reconvertint el PSF, els imperatius polítics també hi pesaran fort. Mitterrand, obsessionat en el problema de la cohabitació, per conservar la presidència després de les legislatives, necessitarà més l'obertura cap al centre que propicia Rocard que no pas l'estratègia tradicionalista de Jospin. En tot cas, en aquest procés del socialisme francès, és de valorar que Rocard i altres facin un esforç seriós d'alternativa teòrica als tradicionals principis socialistes, cosa que, diguem-ho de pas, brilla per l'absència en el socialisme espanyol, fet de pragmatismes que van respondre a problemes de la canviant societat actual, però que no tenen el suport de les noves teoritzacions que Rocard a França; Martelli, a Itàlia, i els socialdemòcrates alemanys i austríacs. □

¿Què és el "Teatre dels Somnis"?

Un Centre permanent de teatre per a escolars i públic familiar, per primera vegada a Espanya, a la Sala Escalante de València.

Espectacles de la màxima qualitat —produïts directament pel Centre— que s'ofereixen gratuïtament com a experiència pedagògica, per a gaudir, per a aprendre, per a participar-hi, per a enamorar-se del teatre.

¿Què és el "Teatre dels Somnis"?

La màxima il·lusió dels Teatres de la Diputació de València.

TEATRO DE
LOS SUEÑOS
SALA ESCALANTE
TEATRE DELS
SOMNIS

Primer
Espectacle
DIRECCIÓ: JOSE LUIS CASTRO

"**FANTASIA PER A UN JOGUET TRENCA**T", un espectacle de Josep Lluís Castro, s'estrenarà a mitjan octubre. Amb ell s'inaugurarà el "Teatre dels Somnis" en la Sala Escalante.

L'entrada serà gratuïta per als instituts i col·legis, públics i privats, que ho sol·liciten. Les nostres visitadores informaran directament, tant a professors com a alumnes, de la campanya d'animació; i proporcionaran, també com obsequi, material pedagògic per a cadascú d'aquells que vagen a assistir a la representació del muntatge.

L'obra s'oferirà alternativament en valencià i en castellà, tot seguint un calendari confeccionat d'acord amb la demanda que els diversos col·lectius facen de cadascuna de les versions.

Informació:
Dilluns i dimarts de 10 a 14 hores.
Telf: 331 24 42 - 331 87 08

DIPUTACIÓ
DE VALÈNCIA